

DELÍ ROCA
Membre del consell nacional d'SDP

Cooperar

“Si hi ha alguna esperança, està en la gent comuna”, va escriure George Orwell

Tinc la profunda convicció que per sortir de la situació en la qual col·lectivament estem immersos, el camí passa per aprendre a cooperar. Hem estat educats sota les premisses de l'individualisme i la competitivitat, i el resultat és el creixement exponencial de la desigualtat. Al llarg de la nostra vida, els missatges rebuts per promoure la cooperació amb els altres per assolir un objectiu comú han estat ben pocs.

Només canviant radicalment la nostra forma d'entendre la convivència podrem resoldre les crisis superposades actuals, profundament interconnectades amb la individualitat imperant. Arribats a aquest punt, és recomanable aturar-nos per meditar perquè la majoria de la gent té la sensació d'estar fent elpréssec amb la seva vida, malgrat viure en una absoluta, o no, abundància material. Una de les raons podria ser no disposar de les aptituds per relacionar-nos amb els altres de forma saludable, amb empatia, posant-nos en el lloc dels altres.

El 15 de maig passat vaig assistir a una xerrada sobre cultura de pau i diversitat cultural, organitzada per la SAC. D'entre tota la informació oferta per les dues intervinents, Rosa Duró i Marina Caireta, em va cridar l'atenció una cita sobre l'enquesta mundial de valors dels anys 2005-2006, i publicada el 2009 per l'Institut d'Estudis Andorrans*.

Al resum sobre l'àmbit de la relació amb els altres, es pot lle-

gir que “entre la població d'Andorra hi ha una desconfiança envers els altres en general (només un 20% diu que es pot confiar en la majoria de la gent, davant el 79% que pensa que s'ha d'anar amb molt de compte quan es tracta amb gent), malgrat que sí que es confia en les persones concretes, especialment en les més properes, encara que tinguin idees o estils de vida diferents (la majoria confia sobretot en la família, però també en les persones que coneix personal-

Només el 20% dels ciutadans creu que es pot confiar en la majoria de la gent

FEDA havia estat un bon servei públic; ara s'ha convertit en can seixanta

ment, en el veïnat i també en la gent d'una altra religió o nacionalitat), mentre que la desconfiança es concreta en les persones que no es coneixen (un 73% afirma que no confia gaire o gens en les persones que es coneix per primera vegada)”.

Per tant, es dedueix que la coneixença basada en la confiança en l'altre és bàsica per fonamentar una convivència saludable. La coneixença, doncs, és el preludi de la confiança. Sense confiança, la cooperació, l'acció

col·lectiva que persegueix un benefici comú, no és factible.

Això fa que els països més avançats són aquells que han aconseguit la cooperació pública. Sobre això, la catedràtica d'innovació pública a la University College de Londres, Mariana Mazzucato, ens recordava el 10 de maig a *La Vanguardia* que sovint es confon la gestió pública amb la dels partits polítics, i és la darrera sovint dolenta, a tot arreu. Nosaltres podrem aportar-li un nou exemple, amb la desintegració de Grandvalira. En aquest cas, les decisions preses en l'àmbit d'un partit, que no en l'àmbit públic, han provocat que el soci privat denunciï l'acord que va fer possible la creació de la gran estació. També és el cas de FEDA. Havent estat un bon servei públic, en caure a les mans del mateix partit s'ha convertit en can seixanta.

Les solucions que assenyadament proposa la catedràtica per evitar que els partits transformin el que és públic en la seva finca particular passen per crear mecanismes de gestió que no depenguin ni de les eleccions ni dels partits, i per gestionar a llarg termini, evitant que els gestors canviïn a cada elecció, creant agències independents i mecanismes democràtics, que no partidistes, responsables de nomenar gestors capaços. En definitiva, aprenent a cooperar.

*Andorra a l'enquesta mundial de valors. IEA-2009 (Josepa Batalla, Mònica Iglesias, Joan R. Micó i Mercè Casals).